

Альбатроси

Михайль Семенко

Чи бачив хто, як сліпнуть думи
І серце розпадається, надвое розколене?
І коли вирисується воно зі стуми —
Це ж жах, коли побачить, що воно — оголене.

Чи чув хто, як мріють роси
Про життя вічне, ранком, як червоніє схід?
Над гатором безшумлять крилаті альбатроси
І над душею — привиди страхіть.

Заспокоює електрика —
Так ясно забутись, довірившись електричному богові.
Більше галасів, стуку, більше гаму, дзвону, крику —
Дайте людей сюди, дайте реву, стогону, реготу, дайте ворога!..